

Dampskibe, og de moderne Meddelelsesmidler, Telegraf og Telefon. Det er dette Interessesfællesskab, der knytter Landene tættere og tættere sammen og tillige skaber en voksende økonomisk Afhængighed indbyrdes imellem dem. Det er dette Interessesfællesskab, der med Nødvendighed ogsaa maa føre til Retsfællesskab. Det er Bestræbelser i den Retning, Dansk Fredsforening har udfoldet i den sidste Snese Aar, og det forekommer mig, at Foreningen her igennem har udført et Arbejde, der kan tjene til at give Rigsdagsgruppen det Rygstød, det sikre Fundament, den vanskeligt kan undvære under Arbejdet for Voldgiftssagens Fremme paa de interparlamentariske Konferencer. Her har man med andre Ord et af de Berøringspunkter mellem Fredsforeningen og Rigsdagsgruppen, som kan være heldige, og som egentlig fortjener nøjere Opdyrkning. Her kræves der Samarbejde og gensidig Forstaaelse.

Hvis man nu vil sige: Ja, men Fredsforeningen har ikke gjort nok, den burde baade paa dette og paa andre Omraader have udrettet langt mere, saa skal jeg som Dansk Fredsforenings Formand være den første til at erkende dette. Vi har stræbt at røgte Oplysningsarbejdet, saa langt vore Kræfter rakte; men økonomiske Vanskeligheder er traadte hindrende i Vejen for at give Arbejdet et saadant Omfang og en saadan Styrke, som vi kunde have ønsket. Det siger sig selv, at Foreningens slette økonomiske Kaar ogsaa har gjort det i højeste Grad vanskeligt at bevare og udvikle Samarbejdet med fremmede Fredsorganisationer og blive tilfredsstillende repræsenteret paa Verdens-Fredskongresserne og de nordiske Fredsmøder. Der er maaske særlig Anledning til at fremhæve det her, fordi den Støtte, Rigsdagsgruppen faar, væsentlig bestaar i Afholdelse af Rejseomkostninger for de Medlemmer, der optræder som Repræsentanter. I saa Henseende har Dansk Fredsforening gennem Aaringerne udelukkende maattet stole paa sine Medlemmers Offervillighed. Naar alt, hvad jeg her har nævnt, er taget i Betragtning, tror jeg, man vil erkende, at Dansk Fredsforening har lige saa fuldt og lige saa gyldigt Krav paa Statsunderstøttelse som Rigsdagsgruppen, og jeg mener at kunne tilføje, at den Støtte, der ydes Fredsforeningen, ogsaa indirekte i meget væsentlig Grad vilde komme Rigsdagsgruppen til gode.

Jeg skal dernæst omtale nogle Anliggender, der specielt vedrører den Valgkreds, jeg har den Ære at repræsentere.

Først skal jeg tillade mig varmt at anbefale et Andragende, som Bestyrelsen for Lynæs Baadehavn den 14. Juni har indgivet til Trafikministeriet om Statshjælp til Reparationer og Udbedring af Havnen. Det drejer sig om paatrængende nødvendige Foranstaltninger. Hele Østmolen i Lynæs Havn blot med Undtagelse af det lille inderste Hjørne, der blev ombygget i 1908 i Forbindelse med Anlægget af Beddingen, er fuldstændig ufarbar. Store Strækninger er underminerede, saaledes at Sammenstyrtninger kan befrygtes naar som helst, og Træværket er næsten helt igennem pilraaddent. Under saadanne Omstændigheder siger det sig selv, at hele Molen er ganske ubrugelig i den nuværende Tilstand. Hvad Havnepladsen angaar, er dennes Østside i samme, ja næsten i værre Forfatning end den øvrige Del af Østmolen; en Del af selve Havnepladsen er skyllet bort. De absolut fornødne Udbedringer og Istand-sættelsesarbejder vil efter Beregningerne koste henimod 18,000 Kr., og saa stort et Beløb evner Havneinteressenterne, d. v. s. Fiskerne i Lynæs, aldeles ikke at tilvejebringe paa egen Haand. Man andrager derfor om, at Staten vil dække mindst Halvdelen af Udgifterne, Halvdelen af de 18,000 Kr. Den anden Halvdelen ser man sig i Stand til at klare dels ved Optagelse af Laan og dels ved at paaligne Havneinteressenterne Pligtarbejde efter Tur. Jeg har Grund til at tro, at den højtærede Trafikminister stiller sig velvilligt overfor Andragendet, og jeg haaber, han vil give bestemt Tilsagn om at stille Ændringsforslag, hvorefter den ompurgte Understøttelse optages paa Finanslovsforslaget.

Hvad Halsnæs-Banen angaar, tør jeg vel med Sikkerhed regne paa, at Koncession til Anlægget af denne Bane vil blive givet i Løbet af Efteraaret. Jeg ved, at den højtærede Trafikminister har sat sig nøje ind i Sagen, og jeg føler mig overbevist om, at der i dette høje Ting hersker fuldkommen Klarhed over Vigtigheden, ja, Nødvendigheden af, at der snarest muligt tilvejebringes Jernbaneforbindelse med de største sjællandske Fiskerihavne.

Maa jeg her endvidere henlede Opmærksomheden paa et andet projekteret Baneanlæg i min Valgkreds, Forlængelse af Helsing-Banen fra Helsing til Tisvilde. At en saadan Bane vil bidrage overordentligt til Udviklingen af Turisttrafikken i Nordsjælland, er jo ganske utvivlsomt, og jeg tror heller ikke, der kan være nogen som helst Tvivl om, at den vil faa ikke ringe Betydning for Godstrafikken. Jeg takker